

dobljeni, vrhu tega pa bodo z njimi najbrž potegnili vsi nemškutarji in nemški nacionalci; kajti te vse veže skupno sovraštvo do duhovščine. Upati pa je, da bodo naši pošteni kmetovalci z malimi izjemami zvesto stali na krščanski strani ter da bodo tudi svoje hlapce in znane dninarje pri naši zastavi obdržali, zato imamo precej upanja, da zmaga naš kandidat, ako le v zapisnikih ne bode preveč naših volilcev izpuščenih. Zato prosimo tudi gg. duhovnike in druge rodoljube, naj kar mogoče pazijo in poskrbijo, da se bo zapisovanje volilcev pravilno in natančno vršilo.

Narodnosti pri teh volilcih ni treba edino povdarjati; kajti revni človek ima več skrbi za svoj vsakdanji kruh. Socijalisti povdarjajo poleg surovega zabavljanja na duhovščino največ vsakdanje potrebe revnega ljudstva in krivice, ki se mu godijo; ako bi naša stranka to zanemarjala, utegnili bi mnogi naših priprostih delavcev vendar nazadnje misliti, da se naša stranka za blagor revnega ljudstva čisto nič ne briga. Povedati se jim mora, da imamo tudi mi resnično voljo, delavcem zboljšati njih stanje, kolikor je sploh mogoče brez krivice do drugih stanov, da se jim plače zboljšajo, kjer so preslabe, da se preskrbijo na starost in v boleznih ter da se jim delavna teža po možnosti olajša in okrajša. Pri tem nam služi v ravnilo krasna in globoko premišljena okrožnica sv. očeta o delavskem vprašanju »Rerum novarum«. Nasprotno se pa na shodih in v časnikih lahko dokažejo zmote socijalno-demokratskih nauk. Oni hočejo vse prekucniti in podreti, pa še sami ne vedó, kako bodo na novo zidali. Njih sanjarije, da hočejo vse ljudi enake narediti, so protinatorne in neizpeljive, kajti iz žabe ne more nihče konja, iz zajca nihče vola narediti. Kakor živali, tako so tudi ljudje med seboj močno različni.

Tudi to, da bi vsi ljudje enako dobro živeli, se ne dá izpeljati; kdor je bistre glave in pridnih rok, bo hotel vedno bolje imeti, ko bebec ali trep, ki ni za nobeno rabo; šampanjsko ali pa tokajsko vino ne raste povsod, ga torej ne morejo vsi piti, — ali se bo moralo v rov izliti, da se enakopravnost ljudij ne bo žalila? Že zdaj imajo socijalistični voditelji prav mastne plače, da se lahko v kočijah vozijo in dobro živijo; kaj bo še le potem, kekar postanejo ministri? Torej enakopravnosti že zdaj nočejo poznati, in je tudi nikdar ne bodo.

Pravi pečat daje socijalistom to, da imajo skoro same Jude za voditelje, zato pa se tudi njih listi kar cedijo od sovraštva zoper katoliško duhovščino. Katoliška cerkev je tista skala, katero satan iz celega srca sovraži, in pri tem sovraštvu ima na svoji strani Jude in prostožidarje (framasoni). Zdej ko so brezverski liberalci po mestih močno opešali in se postarali, da ni od njih dosti več pričakovati, postavili so se Jude socijalnim demokratom na čelo, češ, mlada delavska stranka nam bo spet do krmila in do moči pomagala. Pa že ustajajo tudi krščanski delavci, ki bodo socijalne demokrate z božjo pomočjo srečno premagali.

Cerkvene zadeve.

Slovenci v Marijinem Celju.

Dne 12. avgusta se je vozil od Celja proti Kapfenbergu poseben romarski vlak, pobiraje na vsaki postaji ljube slov. Marijine častilce, namenjene v Marijino Celje. Pri Špiffeldu je naraslo število na 600 romarjev, med njimi 5 č. gg. duhovnikov. Čeravno je zmanjkalo prostora, posebno v ozkih vozovih podružne železnice Kap-

fenberg-sevizenske tako, da je moralo veliko romarjev stoje se voziti, čeravno je bil pot od Sevizena v Marijino Celje 7 ur hoda v dežju težaven, vendar so ga vneti častilci Marijini z veseljem nastopili, prepevaje lavretanske litanije in druge pobožne pesmi.

V sredo večer so se v Mar. Celju uvrstili romarji v dolgo procesijo; spremljani od godbe in 6 gg. duhovnikov, držeči goreče sveče v rokah in prepevaje Marijine litanije, bližali so se k oltarju milostne Matere božje. Kakšen prizor je to bil, ni mogoče dopovedati. Kakor se pravi: »Kdor moliti ne zna, naj se na morje poda!« tako se tudi lahko reče: »Kdor Marije ne pozna, naj se v Mar. Celje poda!«

V četrtek so se od ranega jutra glasile pred milostnim oltarjem Marijine pesmi večinoma le v slovenskem jeziku; kajti ni ga bilo, ki bi se mogel meriti z mičnim petjem naših slov. devic. Slišalo se je od vseh strani: »Kdo je to, ki tako milo poje?« Vsi so posebno občudovali kvarteto. Mi smo pač majhen narod po številu, pa velik po petju. Da bi pa petje tem ljubše bilo Materi božji, so si tudi vsi romarji očistili svoja srca v odkritosrčni spovedi in se okrepečali z nebesko hrano. Ob 9. uri v četrtek je imel č. g. dr. A. Medved, vodja procesije, pridigo, v kateri je do solz ganil poslušalce, razlagaje, kakšno veselje naj Mariji mi napravimo, in kakšno nam bo ona zato pripravila. Potem je imel slovesno sv. mašo za slov. romarje.

Popoldne ob 3. so si romarji ogledali bogato zakladnico kjer nam je g. dr. Medved vsako imenitnost razložil. Vse je častljivo, a videl sem, da si je vsak te dragocenosti ogledal, pa že ga je spet vlekla neka čudna moč k največjemu zakladu nazaj, nazaj k milostnemu oltarju. Tukaj so molili, peli, svoje nadloge Mariji potožili, vsak bi bil rad rekel s Petrom: »Tukaj nam je dobro biti.« Zato pa tudi tako težka ločitev od najboljše Matere! Največ se je pač pela pesem: »Veš, o Marija, moje veselje«; posebno smo pri slovesu vsi bili ganjeni pri besedah: »Zmiraj pri tebi hotel bi stati, ljubljena Mati, zvrzi me ne!«

Kako zaslužljivo je za gg. duhovnike, udeležiti se takih božjih potov in spremljati svoje ovčice, videlo se je v Marijinem Celju; hvaležni romarji so trumoma obdajali dušne pastirje in jim želeli, naj jim Bog in Marija obilno povrne za njih uljudnost in požrtvovalnost, pred vsem srčna hvala č. g. dr. Medvedu za njegov trud, tako tudi č. gg. Jägru, Govediču, Zupaniču in Vlačviku. Hvala bodi tudi izrečena g. Ferd. Ivanušu, kateri je prevzel podjetje iz tega namena, da se daruje, kar preostaja, za policijsko cerkev. In res, Bog je blagoslovil njegov trud, da je prinesel štiri stotake za hišo božjo. Nazadnjič želimo vsem romarjem, naj se izpolnijo njih srčne želje, da bi videli vsaj enkrat še Mater božjo celjsko, po smrti pa se vekomaj pri njej veselili!

Gospodarske stvari.

Poravnava obtočanih goric.

Iz govora g. Antona Stieglerja, vinorejca v Mariboru, 17. avg. 1896.

Letošnji kavrni so nam obetali izvrstno trgategv. Žaliče, ta nada je kratko trajala, kajti že cvet se je zaradi mrzlot in deževja neugodno obnesel. Vrh tega so se pridružile še bolezni, katere so se v vlažnem vremenu močno razvijale, namreč: Peronospora viticola, rja; črni palež, Fiker; Oldium Tukosi, plesnivec; in ako mokrotno in deževno vreme skoro ne preneha, se bode tam, kjer še kaj grozdja je, pridružila gniloba na